

Medlem nævnte, er de tre de forstkyndige Medlemmer af Brændselsnævnet, den fjerde var valgt ind i Brændselsnævnet som politisk Repræsentant for et Parti her. (Rode: Det var ogsaa Godsejer Ahlefeldt). Men det hindrer jo ikke, at han ved Siden af kan være forstkyndig. (Rode: Det kan ogsaa det fjerde Medlem!) Jeg spurgte under en tidligere Forhandling, om de ærede Medlemmer regnede Hr. Emil Rasmussen for særlig forstkyndig, men fik, som man vil kunne se i Rigsdagstidende, intet Svar derpaa.

Det ærede Medlem Hr. Hauge mente, at han i Fjor indenfor Brændselsnævnet havde deltaget i Arbejdet for at udarbejde Bekendtgørelsen med Fastsættelsen af de nuværende Maksimalpriser; men efter de Referater, der foreligger, husker det ærede Medlem fejl. Den Gang der var Forhandling om disse Spørgsmaal, var der foruden Formanden kun til Stede de tre forstkyndige, som jeg her har nævnt; de øvrige Medlemmer havde forladt Mødet for at gaa over i Rigsdagen. De tilbageblevne forhandlede da om Sagen og afgav Indstilling til Ministeriet. Der er ikke noget mærkeligt deri; det ærede Medlem kan den Gang med Rette have ment, at han altid havde sin Ret til paa sit Partis Vegne at gøre sine Betragtninger gældende indenfor Afviklingsudvalget. Jeg bebrejder slet ikke det ærede Medlem dette, men jeg siger kun, at saaledes var Forholdet i Fjor, den Gang Sagen skulde afgøres.

Det ærede Medlem Hr. Rode omtalte, at jeg havde taget Forbehold med Hensyn til Maksimalpriserne, da jeg fremsatte mit Forslag til Afviklingsudvalget. Han syntes at lægge megen Vægt paa dette og fandt, at det var højst mærkværdigt, at jeg tog Forbehold i saa Henseende. Jeg vil gerne minde om, at Spørgsmaalet om Afviklingsudvalget og Ministeriet tidligere har været til Forhandling her i Rigsdagen, og jeg sagde den Gang udtrykkelig, at jeg var fuldkommen villig til at træde i en ganske ubunden, saglig Forhandling med Afviklingsudvalget om den Slags Spørgsmaal; jeg har altsaa holdt det Løfte, jeg den Gang gav i dette høje Ting under Forhandlingerne, idet jeg sagde: Jeg tager Forbehold, lad os forhandle frit med hinanden om dette Spørgsmaal. Men hvem der ikke vilde forhandle om dette Spørgsmaal, var det ærede Medlem Hr. Rode. Han vidste, ligesom nu, hverken ud eller ind, han vidste ikke, om Prisen var sat for lavt eller for højt, eller hvordan det siden skulde være. Det ærede

Medlem vilde ikke danne sig noget Skøn, og det ærede Medlem Hr. Hauge vilde ikke danne sig noget Skøn, fordi han vilde hævde, at naar Brændselsnævnet ikke var mere, havde man ikke den Adgang til at danne sig et Skøn, som man tidligere havde haft; medens der, som jeg har peget paa, i Virkeligheden var den store Fordel nu, at alle Udvalgets Medlemmer har lige Adgang til at danne sig et velbegrundet Skøn. Jeg vil gerne fremhæve endnu en Gang, at jeg under Mødet udtrykkelig spurgte, om man fra Afviklingsudvalgets Side ønskede, at de forstkyndige skulde komme til Stede i Afviklingsudvalget, da det saa straks kunde ske, idet de forstkyndige netop den Dag var i Byen.

Med Hensyn til det ærede Medlem Hr. Rodes Bemærkning om, at man her har at gøre med en Skovejeradministration, vil jeg kun sige, at naar der er Tale om meget alvorlige Indgreb i Skovejernes Forhold, anser jeg det da for værdifuldt, at jeg som forstkyndige Raadgivere har Folk, der har Autoritet overfor Skovejerne i Landet. Det er en indenrigsministeriel Administration, den Administration staar Indenrigsministeren til Ansvar for, og der er fuld Adgang baade for Kommuner og for private til at klage til den overfor Rigsdagen ansvarlige Indenrigsminister, hvis der er noget som helst Forhold, de mener, der bør ankes over.

Med Hensyn til de Indvendinger angaaende Enkeltheder, som det ærede Medlem Hr. Rode er fremkommet med, vil jeg sige, at jeg finder dem alle ganske søgte. Enhver, der vil sætte sig ind i alle disse Petitesser, vil blive klar over, at i Hovedsagen følger denne Bekendtgørelse ganske de Principper, der var nedlagte i den Bekendtgørelse, som blev udstedt i 1918 og undertegnet med det ærede Medlems Navn. Nu siger det ærede Medlem, at der er Forskel. Naturligvis er der nogen Forskel. De Fordele og Lempelser, der er indførte i denne Bekendtgørelse, maa selvfølgelig give sig Udslag. Naar man f. Eks. har ment, at Skovejerne dog skulde have nogen Ret til at skove ud over Pligthugsten, til eget Forbrug f. Eks., maa det selvfølgelig give sig Udslag i Bekendtgørelsen. Men i Hovedprincippet følger denne de Regler, som er nedlagte i Bekendtgørelsen af 1918.

I øvrigt vil jeg gerne konstatere, at det ærede Medlem Hr. Rode siger, at naar han paa sit Partis Vegne tilraader at stemme mod Bekendtgørelsen, er det ikke under Hensyn til Maksimalprisens Størrelse. Det, der